

FARKAS ÁRPÁD

AZ ISZONY ELLEN

Jól nézünk ki immár!:
— plötty! —
s marokra fog rögtön a borzalom.
Pedig csak egy árva vízesöpp
préselte át magát a csapon.

Egy nyikkanás —
s a házat csillagok közé
röpíti föl — a sokk.
Üsszerándul odabent az ember
s elharapja
a puliszkavágó madzagot.

Hányik az asszony. Kezét hasára
fonja s számolja a perceket:
egy... három... öt.
Lassan félőrült már az a gyermek
az ujjak rácsai mögött.

Csak én, a kihajtott ingű
konok kölyök
megyek, hadat toborzok az iszony ellen
s megütközök.

Hé!, ami csók van a világon,
idegyűljetek! Őnfeledt ölelések,
simogatások, legyetek hadaim!
Ti, kiknek idegeit föltekerik a gépek
ne hagyjátok, hogy arcotokon
sötét foltokban üssön ki a kín!

Hé!, kézszorítások ezer éven át
összekuporgatott melege!
Nem érzitek? Egy naprendszerbéli hologót
lehetne üzemeltetni vele!

S ti csak néztek: mért kiabálok?
Hangomtól átrándul rajtatok az iszonyat.
Nincs mit tennem, megadom magam.
Hatalmasabb.

ZÚZÓDÁSOK

Pici zúzódások a madarak
remegő alkonyi csöndben.
Villámaim, az arany lovakat,
isten jászlától elkötöttem.

Tovadübörög ménesem,
csödörön csattog az ostor.
A kaszálókról ideér
a tizenkét apostol,

s nézik: mi ez a nagylárma?
A gerendás ujjak homlokomon? —
A madarakból mért fut ki a pára,
a nyulat félholtra miért simogatom?

Szomorú bodzavirág-örvénylés a szemem,
lélegzetem vacogó rózsa.
A didergő nádist lesz-e ki eloltsa,
ha lobot vet szikrázó oldalamon?

S ki tart majd cinke- köteltáncos szívem
alá sóhajnyi fészket?
A félelem kancái csörtetnek messze...
Iszonyú, vad nyár lesz, mire ideérnek.

KÉT GROTESZK

SZALONNAEVŐ

Hitből, földből ami sikerül,
lassan e tenyérre kerül.
Réteggként rá az áhítatnyi ég
simul: kevéske zsiradék,
s hogy ne bántsa azt, mi úgyis
paprikás,
hüvelykje alá bújik egy falás
kenyérsüti
héj.

A világ kész. Azt már csak hümmgeti.
Egy nyisszanás — és leválik neki
az elv,
mely szerint ízleli is az anyanyelv —
Hersen tovább a kés és arra vall:
ha jól is lakik ez a ravatal,
marad még három szalonnaszelet:
a hit, remény és szeretet.

Nos, hát a hit, az elfogyott,
a remény bőre megmaradt,
a szereteten ennyi csak a rés:
ajkához ér
a kés!

T O M C S A

Ezerhét százhuszonhárom
ránc lakik egy arcvonáson.
Hogyha huszonkettő volna
nem futná a koporsóra.

Kilenc erdő hulló makkja
őt, az éhezőt siratja.
Egy tál moslák = három hapták.
... És a lúgra rákaptatták!

Felnevelték sütőtökön;
csütörtökön: banketteken.
Malac süllöng, pohár reccsen,
polgár(-idül-)mester (kidől):
– Éljen Tomcsa!
– Na de miből?

KISS BENEDEK

BÉKÉVEL, HÓVAL

Borókakedvem
rejt a hó.
Köpeny a tüskés női testen –
most így a jó.

Békével, hóval
elkeverten.

Zárul az idő asszonyi rése,
kígyó szája madártojáson.
Zuhanok fordított születésbe,
zsíros hollyhok függönye számon.

Most csak a havak rétje,
rétek veszett parázsrigói,
csengők csilingelése,
csilingelések rézcsikói –

Most csak gazdátlanul
a béke.